

ката на жената и пръстите му машинално почукват върху нейните. Тя се притиска до него, очите ѝ жадно търсят неговия поглед.

— Четири години!.. Как изминаха?.. Мислех — капут! Свърши се, няма живот отсега нататък!.. Няма вече градове, няма рампа... финита „Трио Систерс Валдемар“... .

— Ами аз... аз? — размърдва се жената. — Питаш ли ме как съм изкарала осем години?

— Знам... знам... — отвърща с лека гримаса той, и отново я потупва по ръката.

Дано днес, поне, тя не започне пак: как е расла като дете — охолна и галена, как е свършила стопанско училище, какви богати и добри младежи са я искали. Как се е халосала („Господ ума ли ми взе, или някой магия ми направи!“) — в един никакъв пощаджия, че се заровила жива в това мръсно село... Как после родила първото си дете мъртво и оттогаз нервите ѝ се повредили, и как един ден ще ѝ притъмнее, ще зареже и мъж и къща, ще замине в града и ще отвори там шапкарски салон... Всичко това Владко го е